

for vietnam

EKSTRANUMMER 2

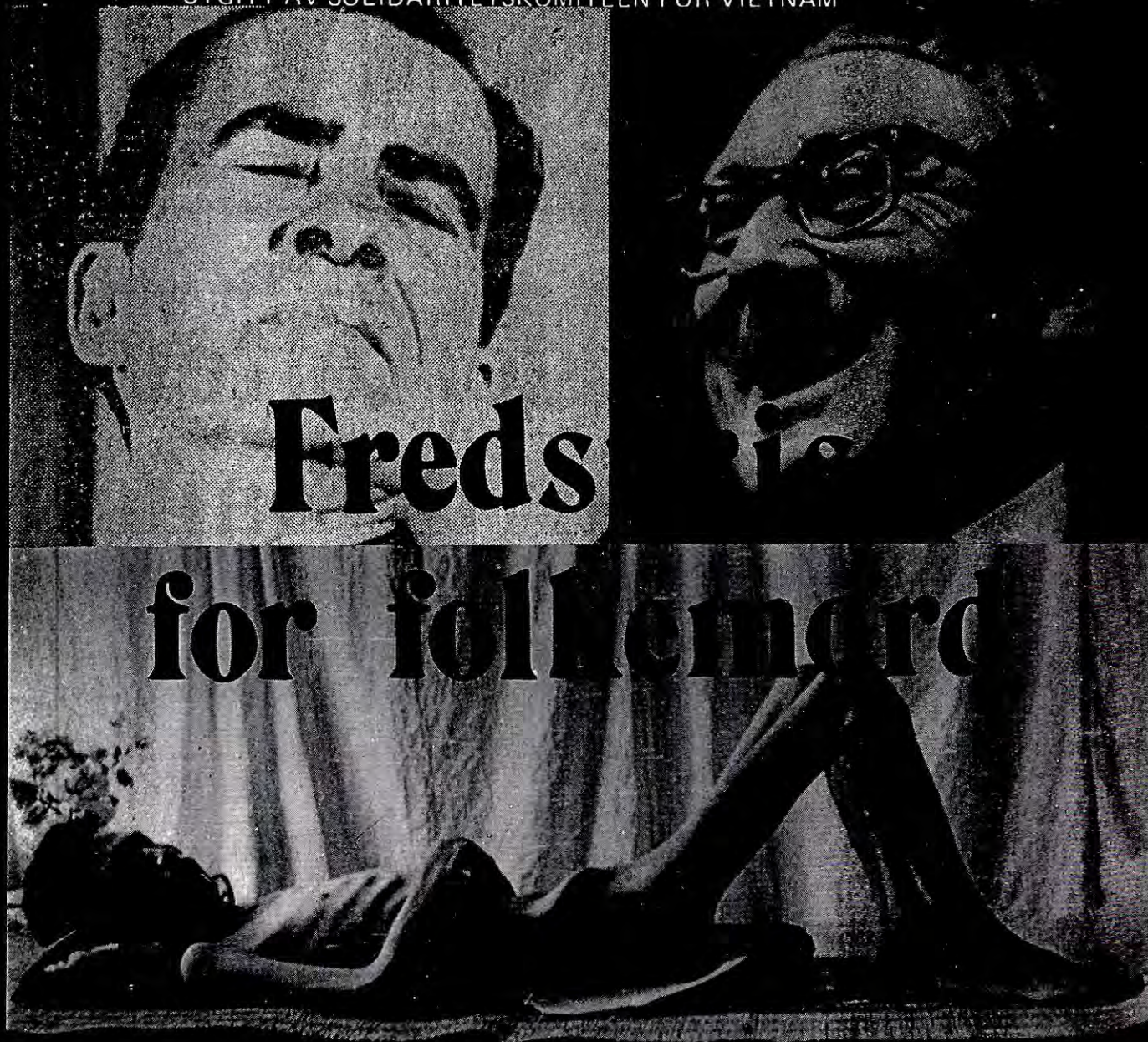
1973

Pris: kr 0,50

Inkludert FV nr 3: kr 1.50

Ansvarlig red: B. Gjelsvik

UTGITT AV SOLIDARITETSKOMITEEN FOR VIETNAM

En storm av protester har reist seg mot årets tildeling av Nobels fredspris. Formelt gikk den til Kissinger – i realiteten er den en honnør til Nixon og USAs Vietnam-politikk – en politikk som ikke kan betegnes som noe annet enn systematisk folkemord. Kissinger har dessuten selv i en årrekke vært aktivt med – han har vært mannen »bak presidentene» og en av de fremste arkitektene for dette systematiske folkemordet. Toppen av hans »fredsskapende» virksomhet ble nådd under julebombingene av Hanoi og andre byer i fjor da vietnameserne skulle tvinges til en fred mer i samsvar med USAs imperialistiske interesser. Kissingers merittliste er lang –

»den (prisen) går til en mann med Vietnam-krigens blod på hendene», skrev ukebladet Aktuell.

Vietnam-krigen er dessuten ikke slutt. Den har pågått siden fredsavtalen, og USA og Thieu er ansvarlige for at det vietnamesiske folket slett ikke har fått sin fred i pakt med avtalen. Bruddene er grove – USA fører Thieu med våpen og dollar som er betingelser for at krigen skal kunne holdes i gang – og USA tillater bl.a. at Thieu holder 200 000 politiske fanger innesperret i strid med avtalen.

Solidaritetskomiteen for Vietnam arbeider på denne bakgrunn for at de protester som er kommet til uttrykk, må bli mange fler, og at alle viser

sin protest ved å slutte opp om å sjoner den 10. desember da prisen skal deles ut.

USA på sin side hadde nok mer ønsket jublende masser i Oslos gater en »fortjent heders» til vår store alliertes »fredsskapende» virksomhet.

Det vil i alle fall ikke skje.

USA kan derfor maksimalt håpe på en »stille og verdig» seremoni ut hverken protester eller jubel. De vil redde ansiktet i størst mulig grad – en »passiv» protest fra folk ved å »boykotte» dagen er det USA maksimalt kan våge og drømme om.

Det skal heller ikke skje.

(Fort. neste side)

200 000 fanger !

I dag, snart et år siden fredsavtalen for Vietnam ble underskrevet, holdes fremdeles omlag 200 000 politiske fanger innesperret i Saigon-administrasjonens fengsler i Sør-Vietnam. FNL/PRR har for lengst frigitt sine fanger, mens Saigon bare har løslatt ca. 1500. Fangene i Saigons fengsler holdes innesperret fordi de er uenige i den politikken Thieu fører. De fleste tilhører Sør-Vietnams nøytralister og er

ikke nødvendigvis direkte tilhengere av FNL. Det de imidlertid har felles er at de er mot det Thieu og hans administrasjon står for. Svært ofte har bare mistanke vært nok til å bli innesperret uten lov og dom. Fra dem som har sluppet ut fra disse fengslene, har en fått rystende vitneutsagn om terror, tortur og umenneskelig behandling. Alle disse opplysningene kan bekreftes av Amnesty International (noe som har fått bl.a. Aftenposten til å slå på «SUF-tromma».)

Innesperringen av de politiske fangene i Sør-Vietnam er et klart brudd på fredsavtalens artikkel 8c om hjemsendelse av internert vietnamesisk sivilpersonell, og på artikkel 11 om folkets demokratiske rettigheter.

I dag er spørsmålet om de politiske fangene kanskje det mest sentrale i den politiske situasjonen i Sør-Vietnam bl.a. p.g.a. valget som Paris-avtalen gir løfte om. Thieu vet inderlig vel at hvis han skulle slippe fri alle de politiske fangene og de internerte i de strategiske landsbyene slik fredsavtalen påbyr, vil han ikke ha noen sjanser i et fritt demokratisk valg. Hele hans politiske framtid er avhengig av at de politiske fangene enten likvideres eller forblir i fangeleirene.

Vi tar på det skarpeste avstand fra denne politikken og oppfordrer alle til å gjøre det samme. La fangene i Sør-Vietnam vite at vi støtter dem !

»Dekorér Aulaen med massakrebilder !»

Studenttinget i Oslo har tatt skarpt avstand fra årets fredspris-utdeling, og har oppfordret det Akademiske Kollegium ikke å stille Aulaen til disposisjon for utdelingen. Kollegiet ga det svar at det er en tradisjon at Aulaen blir brukt til formålet, uansett... Ikke uventet — derfor var Studenttinget forutseende nok til også å vedta:

»Hvis det ikke kan forhindres at Aulaen leies ut til fredspris-utdelingen til Kissinger, henstiller Studenttinget om at Aulaen for anledningen dekorerer med store bilder fra USAs massakrer i Vietnam.»

Vel, Kollegiet så ikke med villigere øyne på denne henstillingen, men vi synes uenkelig dekorasjonene hadde vært en ramme midt i blinken for forestillingen i Aulaen.

Studenttinget ga for øvrig sin enstemmige tilslutning til demonstrasjonen den 10. desember.

(Forts. fra side 1)

USA ønsker minst av alt å møte folks harme over den skjendige utdelingen: gatene fulle av folk i protest. Jo sterkere protest, jo klarere manifestasjon av hva folk mener om tildelingen, og desto klarere støtte til de USA-imperialismens utenrikspolitikk har rammet hardest: de indokinesiske folkene.

Det er dette som bør skje den 10. desember !

Men Kissinger kommer ikke. Politiet puster lettet ut, det blir ingen demonstrasjoner, forsikrer enkelte aviser. Heldigvis oppfatter opinionen det slik at protesten er like nødvendig, selv om Kissinger personlig ikke kommer. Prisen har like fullt gått til Kissinger — og USA-imperialismen som han representerer. Dette er jo snarere blitt enda klarere i og med at USAs fremste representant her i landet, ambassadør Thomas Byrne, skal motta pengene på vegne av Kissinger.

Solkom går imot alle de som vil avlede oppmerksomheten bort fra det faktum at Kissinger og USA har fått prisen. Alle tiltak som kan føre til svekkelse av slagkraften den 10. desember, er i realiteten å arbeide for USAs ønsker og fromme håp om en »verdig og protestløs» seremoni. Pro-

testen mot fredspristildelingen må nettopp ta form som aktiv protest mot utdelingen — banalt, men like fullt nødvendig å påpeke, da protester med opprinnelig utgangspunkt i fredsprisutdelingen i realiteten står i fare for å snu ryggen til det faktum at prisen gikk til Kissinger. Fra en pressekonferanse holdt av Camara-aksjonen, heter det (3.11.73):

OSLO (NTB). Aksjonen for en folkets fredspris til erkebiskop Camera skal ikke være noen demonstrasjon mot dem som har fått årets fredspris, og det skal heller ikke være noen demonstrasjon mot Nobelkomiteen, som besluttet å utdele prisen til Henry Kissinger og Le Duc Tho, sa formannen i aksjonskomiteen, Egil Ytre-arne, på en pressekonferanse i Oslo fredag.

Dette rimer egentlig dårlig med hva en annen representant i samme aksjon, Steinar Juul, sa i Det Norske Studentersamfund den 20. okt.:

— Å støtte Camara er den beste måten å demonstrere mot at Kissinger fikk prisen....

Men siden Camara-aksjonen nå

ikke skal være noen demonstrasjon mot Kissinger, ser vi det som enda viktigere at det arbeides for å gjøre den 10. desember slagkraftig. Solkøtar dermed ikke å avstand fra Camara-aksjonen, men vi har innsett nødvendigheten av å arbeide enda mer for en demonstrasjon mot Kissinger og amerikansk Vietnam-politikk, mot Nobelkomiteens beslutning og for de som rammes av dette: de indokinesiske folkene. Vi vil selvsagt gå imot alt som bidrar til å svekke denne dag slagkraft, da det betyr at vi nærmer oss den »passive» protest — det å gjøre utdelingen til en protestløs seremoni. Vi ser at i Sør-Trøndelag og særlig Trondheim har Camara-aksjonen bevart sitt opprinnelige grunnlag: protest mot tildeling til USA-imperialisme og her finner en samordning av kreftene sted, noe vi støtter og arbeider for.

Alt som kan lede oppmerksomheten bort fra det vesentligste: at fredsprisen er gitt verdens største imperialistmakt, det betyr å svekke protesten mot at dette har skjedd. Det er å gjøre akkurat hva USA ønsker: å få bekreftet at det norske folket aksepterer tildelingen eller sler seg likegyldig til det som er skjedd.

Og det gjør vel de færreste i dette land ?

»Saigon bryter avtalen systematisk..»

Det er nå snart et år siden fredsavtalen for Vietnam ble undertegnet. Ett år med brudd på den samme avtalen. USAs tropper har forlatt Sør-Vietnam — det er det viktigste som har skjedd etter »freden» den 27. januar. I fredsavtalens 5. artikkel står det:

»Innen 60 dager fra undertegnelsen av denne avtalen vil det skje en fullstendig tilbaketrekking fra Sør-Vietnam av tropper, militærrådgivere og militært personell.... Rådgivere ... i halvmilitære organisasjoner trekkes også tilbake.»

Troppene er ute, men USA har ikke forlatt Vietnam. Ved undertegnelsen var 10 000 amerikanske rådgivere der — disse har nå tatt uniformen av, kledd seg i dresser og kaller seg »sivile» rådgivere, skjønt deres arbeid går ut ut på det samme som før. Siden er enda 10 000 liknende rådgivere flyttet fra baser på Thailand til Sør-Vietnam.

DE POLITISKE FANGENE

Ifredsavtalens artikkel 8 heter det: »Frigivelse av tilfangetatt militærpersonell og utenlandske sivile skal skje innen 60 dager. Spørsmålet om frigivelse av sivile vietnamesere skal løses av de to sørvietnamesiske partene i en ånd av nasjonal forsoning og enighet..»

Om dette skriver den liberale svenske avisa »Dagens Nyheter» 27. okt.73: »Det gagnar ikke Saigon å la flyktningene vende tilbake til de landsbyene de har blitt drevet bort fra av USAs bomber. For i landsbyene står FNL sterkt og trenger velgere for å vinne de framtidige valg. Altså har Thieu forbudt flyktningene å vende tilbake. Det gagnar ikke Saigon å slippe de politiske fangene. Av de 200 000 menneskene som er fengslet av politiske grunner er halvparten FNL-tilhengere. Eller også tilhører de de såkalte nøytrale, den gruppen som ikke er FNL-tilhengere, men som er motstandere av Thieu. Det gavner ikke Thieu-regjeringen å tillate de demokratiske rettigheter som avtalen foreskriver. Opposisjonen får ikke holde politiske møter, pressen tvinges til taushet. I Saigon er det en forbrytelse å kreve at avtalen følges. De nøytrale, som i følge avtalen skal inngå i et nasjonalt enhetsråd som en av de tre parter, protesterer og fengsles.»

BRUDD I TUSENTALL

Det blir stadig sendt rapporter om brudd på avtalen. Det kjempes, og antallet døde på slagmarken er daglig like stort som det var i 71. Saigon-juntaen skulle etter avtalen ha en overvåkingskommisjon sammen med PRR, men den har aldri virket. Den har aldri fungert fordi PRRs representanter holdes inneslått på flyplassen Tan Son Nhut utenfor Saigon. Om kampene som føres skriver Dagens Nyheter:

»Kampene konsentreres i dag til fire hovedområder der Saigon åpenbart prøver å erobre PRR-områder. På høylandet utenfor Plei Ku står striden om Le Minh som Saigon hevder at FNL har erobret, men som FNL sier, de har kontrollert siden våpenhvilen. Tydeligvis vil Saigon der bryte seg gjennom

Krigsskader utbedres i Gio Linh-provinsen

PRR-området for å få en korridor til Kambodsja. Andre steder prøver Saigon å bryte en korridor gjennom PRRs område til kysten. I alle disse områdene har Saigon satt inn bombefly og artilleri.»

PRR har lenge hevdet at Saigon har bombet deres hovedstad i de frigjorte områdene, Loc Ninh, og at flere mennesker ble drept på markedsplassen. Saigon-juntaen har nå omsider offisielt innrømmet dette angrepet.

HVEM TJENER PÅ BRUDD ?

Saigon-juntaen anklager nå PRR for å forberede en offensiv mot dem. Kjensgjerningen at det i de frigjorte områdene foregår en kraftig utbedring av veinettet og flyplassene fører Saigon-juntaen som bevis for denne påstanden. PRR svarer på anklegen at de har

rett til å gjenoppbygge landet sitt og høyne levestandarden. Samtidig forklarer de Saigons reaksjon som en måte å føre opinionen bak lyset på før de starter nye militære eventyr mot de frigjorte områdene. PRR vil ikke bryte avtalen. Deres arbeidsoppgave er nå å gjenoppbygge landet sitt pluss å forsvare det mot Thiens overgrep, for, som Dagens Nyheter så riktig analyserer situasjonen:

»Sør-Vietnam fikk en fredsavtale som ble hilst som en seier av PRR, men som ble skrevet under i protest av Saigon-siden. Denne grunninnstillingen preger også viljen til å følge avtalen. Saigon-regjeringen bryter den systematisk, fordi avtalen ikke tjener dem. FNL-regjeringen prøver å følge avtalen, for om paragrafene blir gjennomført, har man alt å vinne.»

Forente krefter i Sør-Trøndelag

I Sør-Trøndelag har aksjonen for »Folkets Fredspris til Helder Camara» rettet en sterk protest mot at Nobels fredspris er tildelt Kissinger. I uttalelsen heter det bl.a. at utdelingen »innebærer at Nobelkomiteen sidestiller USA og Nord-Vietnam i en krig på Vietnams jord. Den må oppfattes som en støtte til USAs politikk i Vietnam, en politikk som bl.a. har gått ut på å forsøke og terrorbombes Nord-Vietnam til en »fredsavtale». I realiteten er utdelingen av Nobels fredspris direkte støtte til Nixon og hans utenrikspolitikk.»

Det heter videre: »Undertegnede organisasjoner i Sør-Trøndelag tar sterk avstand fra denne prisutdelingen som indirekte godtar terrorbombing og og brutal vold som »forhandlingsmidler». Vi protesterer mot USAs og Kissingers utenrikspolitikk og deres fortsatte engasjement i Vietnam. Vi gir vår støtte til det vietnamesiske folkets rettfærdige kamp for uavhengighet, frihet og fred. Det norske folket tar avstand fra Nobelkomiteens utdeling.

Det er derfor opprettet en »Folkets Fredspris» til den brasilianske erkebiskopen Helder Camara som flere ganger er foreslått som fredspriskandidat og forbigått av Nobelkomiteen.»

I skrivende stund har følgende sluttet seg til uttalelsen: Arbeidernes Ungdomsfylking, Rød Ungdom, Sosialistisk Valgforbunds Ungdom, Sosialistisk Folkepartis Ungdom, Trondheim Godtemplar Ungdomslag, Populistiske Arbeidsgrupper, AKP (m-l), Arbeidsutvalget i Kvinnefronten og Trondheim Demokratiske Kvinnelag.

Aksjonen i Sør-Trøndelag fastholder med dette det vesentlige i saken: at fredsprisen visselig er gått til Kissinger og holder fast på betydningen av å støtte Vietnams folk.

Kjell Spigseth i Solidaritetskomiteen for Vietnam i Trondheim opplyser at det er vedtatt at samarrangementer skal finne sted. Protesten mot fredsprisutdelingen blir med det en protest mot amerikansk utenrikspolitikk i Vietnam, og særlig mot at 200 000 politiske fanger holdes av Thieu-regimet med amerikansk vel-signelse. Protesten blir derfor også en konstruktiv oppfordring til å arbeide for at fredsavtalen i Vietnam følges opp.

Rapport frå Sør-Vietnam

Ein reportar, T.J.S. George frå det konservativ-liberale bladet »Far Eastern Economic Review» har vitja eit område i Sør-Vietnam som er kontrollert av PRR. Georges fortel om dei djupe sår som er etter amerikarane si herjing av landet. Bombekratre, ueksploderte miner, militærleirar som liknar skraphaugar osf.

Dette skapar sjølvstekt store vanskar for oppbygginga av landet. Men folket i dei frigjorte områda gir ikkje opp. Georges skriv: »Den politiske og administrative leiinga er sterkt desentralisert. Kvar bygd har sitt råd, og hovudoppgåva for dette rådet er å få igang jordbruket att, byggja skolar og klinikkar. Det fanst ikkje ei bygd eg vitja som ikkje hadde folkeskule og lege.

Ein stad underviste ei 23 år gammal jente 25 elevar, menn og kvinner, i alder frå 18 til 43 år. Dei skulle sitja på skulebenken ti timar kvar dag i ti månader, og dei lærte historie, geografi og rekning. Mellom elevane var det soldatar og offiserar, landsbyleiarar og framstående kvinner.

Og alle stader i dei frigjorte områda var folk travelt opptekne med å rydda vekk miner, fylla bombekratre, reparera vatningskanalar og vegar. Målet er å ta i

bruk alle dei gamle jordbruksområda innan 1974.

Industri finst ikkje i dei frigjorte områda. Hadde ein bygd fabrikkar, ville dei blitt bomba (av Saigon-juntaen) med ein gong.»

Dette siste syner oss kontrasten mellom Saigon-juntaen og PRR. Medan PRR vil byggja opp landet, vil

Saigon-juntaen krig og øydelegging.

Men Georges strekar under at folket i dei frigjorte område trur på framtida. Han fortel at det er to ord som går att: Tolmod og steg for steg. Dette er våpen som Saigon-juntaen ikkje har.

(Far Eastern Economic Review 30.7.1973)

Går Solkom av seg selv ?

Nei, selvfølgelig ikke. Bl.a. er det en absolutt fordel med medlemmer. Mange medlemmer.

— Bør Solkom legges ned ?

— Hvis du mener det fortsatt er av betydning at det er en aktiv og arbeidsdyktig Vietnam-opinion her i Norge, er svaret nei.

Selv om våre administrasjonsutgifter er nær null, koster det penger å drive en front. Vi har intet sekretariat — alt gjøres gratis. Likevel — f.eks. vil en vellykket aksjon den 10. desember koste penger. Og så lenge krigen pågår i Indokina og USA og Thieu bryter fredsavtalen, bør vi holde fram med det aktive arbeidet.

Bli derfor medlem — støttemedlemskap koster kr. 10 for høsten. Det forplikter ikke, men gir anledning til aktiv deltakelse etter evne. Det gir anledning til å følge med i vårt medlemsblad.

Politisk støtte betyr også økonomisk støtte !

Jeg ønsker bli støttemedlem i Solkom og betaler kr. 10 på postgiro nr. 20 29 81.

Jeg ønsker utvidet støttemedlemskap til kr. 30 som også omfatter abonnement på For Vietnam som angitt i rubrikken til høyre.

Navn:

Adresse:

Solkom, Boks 71 Kjelsås, Oslo 4.

For Vietnam

— nå som dagsavis ?

— Nei, dessverre, så vel er det ikke ! Økonomien er meget anstrengt. Indokina er ikke lenger å finne på avisenes førstesider. Like fullt raser kampene der fortsatt. Det er 20 000 amerikanske militære rådgivere i Saigon.

Med unntak av 1968 og 1969 er kampnivået nå det høyeste i Vietnams historie. Thieu-regimet angriper de frigjorte områdene under PRR. I Thiets fengsler sitter 200 000 fanger — i strid med fredsavtalens tekst.

Vi vil bedre vår økonomi ved å øke antallet abonnenter. Vårt mål i første omgang er 1 000 nye. Bli en av dem, verv andre !

For uten For Vietnam, får abonnentene alle eksterne trykksaker Solkom gir ut.

Politisk støtte betyr også økonomisk støtte !

Jeg ønsker abonnere på For Vietnam i ett år fra nå (Kr. 15.00)

Jeg ønsker For Vietnam for 1973 samt alle fra 1972 (Kr. 15.00)

Jeg ønsker sammen med abonnementet heftet »USA og Vietnam-krigen» med bl.a. Paris-avtalens tekst, gratis

Navn:

Adr.:

Betal på postgiro 20 83 13, merk talongen hva beløpet gjelder. Adr.: Boks 71, Kjelsås, Oslo 4.